

mellem de almindelige Pensionsloves relative Sætser og de absolute Sætser i Loven af 9de April 1851 paa ingen Maade bestaar i, at der tages eller ikke tages Hensyn til Lønningens Størrelse ved Fastsettelsen af Pensionen men alene i den større eller mindre Skarphed, hvormed dette gjensidige Forhold gennemføres, saaledes fortjener det særlig at fremhæves, at de nu gjældende Lønningsbestemmelser for de militære Grader i en ganske anden Grad end de i 1851 gjældende gjøre det muligt gennem en Klasseinddeling og absolute Sætser at bringe Pensionerne i et nogenlunde ligeligt Forhold til de paagjældende Lønninger. Det vil af § 2 ses, at man har kunnet faa den i nærværende Lovforslag foreslaaede Klasseinddeling til at falde temmelig nær sammen med Forskjellighederne af de paagjældende Lønningsbeløb, uagtet den ligesom den, der findes i Loven af 9de April 1851, væsentlig slutter sig til de forskellige Tjenestegrader — kun med en enkelt Undtagelse, der har en ganske særegen Grund; i 1851 stillede Lønningsforholdene sig derimod i denne Henseende saa overordentlig uheldigt, at der ikke blot indenfor den samme Pensionsklasse var meget betydelig Forskjel paa Lønningernes Størrelse — saaledes i 1ste Pensionsklasse Lønninger fra 558 Rd. til 373 Rd., og i 2den Pensionsklasse fra 540 Rd. til 248 Rd. — men det laveste Lønningsbeløb i flere Pensionsklasser var derhos (hvad nysnævnte Exempler ogsaa vise) betydelig lavere end det høieste Lønningsbeløb i den følgende Pensionsklasse. Naar man desuagtet dengang bestemte sig for Klasseinddeling med absolute Pensionsætser, og naar de Grunde, som dengang ledede hertil, endnu (hvad man nedenfor skal paavise) have Gyldighed, saa skønner man ikke rettere, end at der nu, efterat den nysnævnte Hovedindvending mod Ordningen saagodtsom ganske er bortfalden, maa være forøget Opfordring til at fastholde Klasseinddelingen med absolute Pensionsætser. Dog formenes der at være Anledning til at gaa et Skridt videre end Loven af 1851 ved at forøge Antallet af Pensionsklasserne og de dertil svarende Pensionsætser, hvorved disse ville komme til hver for sig endnu

nærmere at slutte sig til de paagjældende Lønningsbeløb.

Valget af absolute fremfor af relative Pensionsætser har stor Betydning for Administrationens Simpelt og Sikkerhed. Man skal ikke for den egentlige Pensions Bedkommende lægge Vægt paa, at Pensionsbeløbene, selv naar de fastsettes til visse Procenter af Lønningen, dog i alt Fald maatte afrundes, fordi den hele Maade, hvorpaa Udbetalingen af og Regnskabet over disse Pensioner er ordnet, nødvendiggjør, at hver Pension er saaledes afrundet, at alle Maanedsbeløb ere ganske lige store, thi en saadan Afrunding er vel forenelig med en i Dyrigt procentvis Beregning af Pensionen. Men naar Invalidforsørgelsen — hvad man paa ingen Maade kan tilraade, at forandre — delvis fastsettes efter samme Regler som Pensionen, idet Invaliden altid som en Art Pension faar for hvert tilbagelagt Tjenestjaar $\frac{1}{20}$ af det Pensionsbeløb, der efter hans Tjenestegrad svarer til 20 Aars Tjeneste, maa der fra Administrationens Side lægges særlig Vægt paa at undgaa den store Vidtløftighed og Vanstuelighed, som vilde være forbunden med Indhentelse af omstændelige Oplysninger om de Indtægter, hver enkelt Paagjældende havde haft i de sidste Tjenestear — Vidtløftigheder og Vanstueligheder, der især under en Krig, naar en meget stor Mængde Krav paa Invalidforsørgelse paa engang indkomme, ikke blot vilde blive næsten uoverkommelige, men tillige uden at medføre Nytte i nogen Retning vilde gjøre Skade ved i høi Grad at forhale de enkelte Sagers Afgjørelse. Ogsaa fra de pensionsberettigede Personers Side set ere de absolute Sætser formentlig at foretrække, da de gjøre egen Beregning af Pensionen let; under Anvendelsen af Procentstyret vilde Beregningen meget ofte falde dem vanstuelig, og for Invaliderne, der i Reglen ville have en oftere afbrudt Tjenestetid med forskjellig Lønning, undertiden i forskjellige Klasser, vilde den endogsaa blive ligesom umulig; ugrundede Formening om ikke at have faaet sin Ret vilde da vistnok jævnlig danne sig, og man vilde vanstuelig, i alt Fald kun med betydelig Uleilighed, kunne berigtige dem.